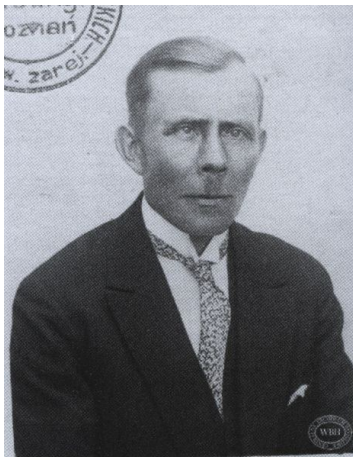

GIEZEK ANTONI (1893-1955)

Urodził się 7 czerwca 1893 roku w Magdalenkach jako syn Mikołaja i Franciszki z domu Sobczak. Uczęszczał do Szkoły Powszechnej w Magdalenkach, a po jej ukończeniu pomagał rodzicom na gospodarstwie rolnym. W 1913 roku wyjechał do Berlina w celach zarobkowych. 10 września 1914 roku został powołany do służby wojskowej. Brał udział w I wojnie światowej do 1918 roku. W końcu listopada 1918 roku wstąpił, jako ochotnik, do Straży Ludowej w Pępowie, pozostając w niej do 9 stycznia 1919 roku. Z dniem następnym zgłosił się do służby w batalionie krotoszyńskim, w którego szeregach brał udział w walkach o Zduny, gdzie 6 lutego 1919 roku został ciężko ranny w twarz i skierowany do szpitala wojskowego w Ostrowie Wielkopolskim.

Przy tworzeniu Wojsk Wielkopolskich wszedł w skład 12. pułku strzelców wielkopolskich (późniejszy 70. pułk piechoty). Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, w walkach pod Bobrujskiem i Brześciem Litewskim. 15 września 1920 roku został awansowany na starszego szeregowego i urlopowany do 6 stycznia 1921 roku. Po zawarciu związku małżeńskiego przeprowadził się do Dubina, gdzie pracował na gospodarstwie rolnym. Od 1932 roku należał do Związku Weteranów Powstań Narodowych RP 1914-1919, Związku Powstańców Wielkopolskich – Związku Inwalidów Wojennych. W czasie II wojny światowej przebywał w obozie jenieckim Stalag VI F w Bochołt w Nadrenii (nr 6171). Później przeniesiono go do Stalagu VI H w Arnoldsweiler w Nadrenii, z którego 31 sierpnia 1940 roku został zwolniony. W latach powojennych prowadził gospodarstwo rolne, które później przekazał synowi Marianowi. Dodatkowo zajmował się wyplataniem koszy wiklinowych.

Zawarł związek małżeński 10 maja 1921 roku z Agnieszką Synowiec (1895-1975). Miał trzech synów: Franciszka (ur. 1926 r.), Zdzisława (ur. 1930 r.) i Mariana (1933-2012).

Zmarł 22 października 1955 roku w Dubinie, a spoczywa na cmentarzu w Borku koło Dubina.